

fremkomme i Udvalget med Hensyn til en Bevilling, der var forlangt paa Finantsloven til Anlæg af et Andvigespor ved den sjællandske Sernbane. Under Forhandlingen deraim havde der i alt Fald tilsyneladende vist sig en vis Ubillighed fra Sernbane-Selskabets Side, hvorom man ønskede nærmere Forklaring. Seg må sige til at dette Lovforslags fortsatte Skæbne har været standset og hæmmet ved adskillige tilfældende Omstændigheder. Det ene Spørgsmaal har reist det andet, saaledes at Liden ganske vist er trukken længere ud, end ønskeligt var, og end Udvalget selv havde ønsket. Det Spørgsmaal, der gav Anledning til at Sagen blev standset, blev, som det forekommer Udvalget, løst paa en tilfredsstillende Maade, idet det ved Henvendelse til Selskabet blev opnaaet, at Vedligeholdelsen af de Foranstaltninger ved forskjellige Sernbanelinier, der være bragte i Forslag, blev overtagne for Selskabets Regning, ligesom der ogsaa paa Udvalgets Foranstaltning blev medsat en Kommissum for at tage det Spørgsmaal under Overveelse, hvad der i den samtalte Retning var at gjøre med Hensyn til den nordvestsjællandske Sernbane. Udvalget havde nemlig til sin Overræffelse fundet, at de Hensyn, der havde ledet til at forlange en Bevilling af 26,000 Rb. af Statskassen til Foranstaltninger ved de øvrige sjællandske Sernbaner, aldeles ikke var etagnie i Betragtning ved Anlægget af den nordvestsjællandske Sernbane, saaledes at dette Spørgsmaal nu maatte reises paa et ganske vist temmelig sent Standpunkt. Man har nu imidlertid Haab om, at det maag vise sig, enten at saadanne Foranstaltninger ikke i samme Grad ere nødvendige ved denne Banelinie som ved de øvrige, eller i alt Fald at Statskassen maag kunne bespis for Omkostninger i denne Anledning. Under Forhandlingen om dette Lovforslag blev der imidlertid reist et andet Spørgsmaal, som har en langt større Betydning og et videre Omraade. Det er nemlig Spørgsmaalet om det sjællandske Sernbaneselskabs Reservecfond og dets Anvendelse. Dette Spørgsmaal blev reist derved, at der under Forhandlingen om Lovforslaget fra Ministeriet fremkom et Endringsforslag, som gik ud paa, at Summen skulde end yderligere forhøies i Anledning af, at Reiserne paa Materialet og Arbejdet i den mellemtiliggende Tid bare stegne i en særdeles høj Grad. Der blev da i Udvalget reist Spørgsmaal om, hvorvidt ikke den hele Forhøielse af den oprindelige Anlægsfum eller i alt Fald den sidst begjærede Forhøielse skulde kunne tages af Selskabets Reservecfond, og Udvalget forespurgte i den Anledning, hvorledes det forholdt sig med Reservecfonden, samt hvor stor den var, medens det tillige søgte yderligere Oplysninger om dens tidligere Anvendelse. Der fremkom i den Anledning en Skrivelse fra Ministeriet, hvilken vil findes aftrykt i Betænkningen, og som oplyser, at man med Hensyn til Reservecfondens An-

vendelse hidtil har støttet sig til den Skrivelse, der i 1859 blev tilfattet Finantsudvalget fra Selskabets Direktion. De Regler, denne Skrivelse indeholder, gaa ud paa, at Reservecfonden skulde kunne anvendes dels til større Fornyelser, dels til Forøgelse af Driftsmateriellet og endelig til Fuldstændiggjørelse af Banens Anlæg. Der indtales tillige, at man, da Finantsudvalget i sin Tid taug stille til denne Skrivelse, har antaget, at det billige de, og at denne Skrivelse kunde lægges til Grund for Anvendelsen af Reservecfonden ogsaa for Fremtiden. Dette har Udvalget imidlertid hverken kunnet billige eller indromme. Selv om Finantsudvalget i sin Tid har kunnet stille til en saadan Udtalelse fra Selskabets Direktion, har man der ingenlunde kunnet se noget Samtykke, i alt Fald ikke for det, der er blevet klart, hvilket finantuelle Resultat Anvendelsen vilde medføre. Dette foreligger nu, men i en Stikfelse, som ganske vist maag være noget overræffende. Selskabets Statuter bestemmer, at der af Driftsoverfuddet hvert Aar skal henlægges en Lændebedel til Reservecfonden, og der er altsaa Aar for Aar henlagt et betydeligt Beløb til denne. Hvis den nu havde været mere eller mindre uvert, vilde den altsaa have udgjort en meget betydelig Kapital, men paa Forespørgsel blev det oplyst, at den Reservecfond ikke udgjorde mere end 340,000 Rb. Udvalget kan ikke skjønne rettere, end at denne Størrelse af Reservecfonden ingenlunde kan anses for at være tilfredsstillende, og at den Omstændighed, at den er saa lille, har sin Grund i, at det i Aarenes Løb er forbrugt mere af den, end det var tilraadeligt eller billigt. Det hedder i Selskabets Statuter, som ogsaa ere paaberaabte i Ministeriets Skrivelse, at Anvendelsen af Reservecfondens Midler bestemmes af Selskabet med Indenrigsministeriets Approbation. Indenrigsministeriet maag altsaa i Aarenes Løb have approberet Anvendelser af Reservecfonden, som gaa ud over den Grændser, man maag anse for rigtige. Ved at efterse Selskabets Driftsregnskaber ser man ogsaa dette tydeligt nok, idet det sidst fremlagte Driftsregnskab uddrifer, at der af Reservecfonden er anvendt mere, end der er henlagt til den, for saa vidt man ved Henlæggelse til Reservecfonden kun tager de statutmæssig henlagte 10 pCt. af Driftsoverfuddet i Betragtning. Lægger man dertil de oplagte Renter, fremkommer der ganske vist omtrent det samme Beløb, som der er anvendt af Reservecfonden; men enten Anvendelsen er noget større eller kun ligesaa stor som det henlagte Beløb, er det klart, at Reservecfonden naar en saadan Anvendelse approberes og fortsættes paa ingen Maade kan stige til et saadant Beløb, som maag anses for nødvendig og forsvarlig efter de overordentlig store Kapitaler, hvorom her er Tale. Væde Medlemmer maag nemlig erindre, at Statskassens Interesse i særlig Grad er knyttet til, at Reservecfondens Størrelse ikke indskrænktes, idet den gaar